

КОМУНІКАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ ВИКОНАННЯ ПРОЄКТУ В ПОЛІДИСКУРСІ ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНИ

Петінова О. Б.

*доктор філософських наук, професор,
професор кафедри філософії, соціології та менеджменту
соціокультурної діяльності*

*Державний заклад «Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського»;
професор кафедри мистецтвознавства
за загальногуманітарних дисциплін
Міжнародний гуманітарний університет
м. Одеса, Україна*

Ковра К. О.

*здобувачка першого (бакалаврського) рівня вищої освіти
за спеціальністю 028 «Менеджмент соціокультурної діяльності»
Державний заклад «Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського»
м. Одеса, Україна*

У період суспільних змін та відновлення України особливу роль відіграє ефективна комунікація, що сприяє збереженню та переосмисленню духовно-ціннісних орієнтирів. Сучасні комунікаційні технології дозволяють налагоджувати діалог між різними соціальними групами, зберігати історичну пам'ять та популяризувати культурну спадщину, що є ключовими аспектами культурної трансформації. Використання комунікаційних технологій у виконанні проєктів, пов'язаних із історією, філософією та мистецтвом, є важливим для збереження культурної спадщини, організації міждисциплінарного співробітництва та впровадження інноваційних підходів у мистецьку та наукову діяльність. Це особливо актуально в умовах відновлення національної ідентичності та формування нових культурних стратегій.

Комунікація безсумнівно відіграє ключову роль у процесі реалізації проєкту. Будь-яка технологія спрямована на отримання конкретного, заздалегідь визначеного результату, а технологічні процедури організовуються таким чином, щоб максимально точно й ефективно втілити проєктні вимоги в підсумковий продукт (результат). Вибір або розробка технології (технологій) здійснюється відповідно до технічного завдання, що визначає основні параметри проєкту щодо процесу й очікуваного

результату. Фактично, технологія являє собою сукупність методів, що застосовуються в певній логічній послідовності [2]. У процесі реалізації проєкту критично важливим є правильний добір комунікаційних технологій, оскільки від цього значною мірою залежить кінцевий результат. Менеджери проєктів витрачають значну частину свого робочого часу на комунікацію з членами команди, стейкхолдерами (як внутрішніми, так і зовнішніми), постачальниками, консультантами, технічними спеціалістами, функціональними менеджерами тощо [3, с. 72]. Близько 50-70% їхньої щоденної діяльності присвячено роботі з інформацією, що включає обробку документів, планові та позапланові зустрічі, телефонні переговори тощо [1].

Ефективна комунікація дає змогу узгоджувати інтереси учасників проєкту, враховувати культурні та організаційні особливості, різні рівні досвіду. Крім того, вона сприяє гармонізації вимог груп, які не беруть безпосередньої участі у виконанні проєкту, але мають інтерес до його результатів [3]. Управління комунікаціями передбачає планування, реалізацію та контроль над збором і поширенням усієї інформації, що стосується зацікавлених сторін. До таких даних належать: поточний статус проєкту, досягнення та події, які можуть вплинути на інших учасників, а також загальна звітність [1].

Менеджер проєкту формує певний інтелектуальний простір для обговорення завдань, цілей та інтересів зацікавлених сторін, що додає проєкту додаткову цінність [3]. Управління комунікаціями гарантує безперерйну взаємодію між учасниками проєкту, а також забезпечує своєчасну передачу управлінської інформації та звітності, необхідної для досягнення поставлених цілей. Кожен учасник повинен бути готовий ефективно взаємодіяти в межах своєї зони відповідальності. Форми комунікації можуть варіюватися – письмове та усне спілкування, використання невербальних знаків (жестів, міміки) через різні канали: особисті зустрічі, телефонні розмови, відеоконференції, електронне листування. Поєднання різних методів дозволяє підвищити ефективність комунікації [1].

Наявність довіри між учасниками проєкту є ключовим фактором успішної командної роботи, оскільки вона створює сприятливу атмосферу й допомагає уникнути конфліктів. Водночас комунікація в межах проєкту має свої особливі труднощі. Вона здійснюється не лише всередині команди, а й за її межами – як у формальному, так і неформальному форматі, залучаючи співробітників різних відділів з різним рівнем навичок та досвіду. Таким чином, комунікація в проєкті охоплює широкий спектр джерел інформації, які тією чи іншою мірою беруть участь у процесі. Вона також є основним інструментом для ведення переговорів, розв'язання кризових ситуацій і конфліктів, що можуть виникати на різних етапах проєкту – як всередині команди, так і між зацікавленими сторонами.

Основні комунікаційні помилки менеджера можуть включати: 1) нечітке визначення цілей проєкту; 2) недостатню поінформованість команди; 3) відсутність ефективної звітності [1, с. 113-115].

Інноваційні технології відіграють важливу роль у виконанні проєкту, значно спрощуючи роботу менеджерів. Сучасні дослідження підтверджують, що ефективність командної роботи зростає при використанні новітніх інформаційних технологій (ІТ), які впливають на управлінську діяльність, взаємини в колективі, стратегію керівництва, освоєння ринків тощо. Спеціалізовані цифрові засоби комунікації сприяють зміцненню командної взаємодії, адже ІТ – це не лише комп'ютери та програмне забезпечення, а й засоби зв'язку (телефон, відеозв'язок, радіозв'язок) і офісне обладнання (процесори, копіювальні апарати, факси) [3, с. 77-78].

Впровадження інформаційних технологій оптимізує робочі процеси та заощаджує час. Наприклад, звіт стейкхолдерам можна передати за кілька хвилин через електронну пошту, а онлайн-зустріч із командою можна організувати незалежно від місця перебування. Водночас необхідно пам'ятати про інформаційну безпеку. Реалізація проєкту є динамічним процесом балансування між різними чинниками, які на нього впливають. Якщо рівновага порушується, відбуваються певні зміни, що вимагають встановлення нового балансу. Аналіз впливових чинників допомагає вирішувати проєктні проблеми, оскільки дозволяє оцінити ситуацію та визначити оптимальний план дій. Для цього потрібно: 1) чітко визначити проблему та очікувані результати; 2) класифікувати чинники на «ті, що сприяють» і «ті, що заважають» досягненню мети; 3) оцінити їхню силу та вплив; 4) визначити стратегію управління: посилення сприятливих факторів або усунення перешкод; 5) розробити та реалізувати план дій [3, с. 87-88]. Перспективні проєкти – це ті, які базуються на цілісній системі комунікаційної стратегії із зацікавленими сторонами. Аналізуючи їхні потреби та можливі ризики, менеджер може вчасно виявляти зміни та використовувати їх на свою користь [1].

Отже, комунікаційні технології є визначальним фактором у реалізації проєкту, забезпечуючи ефективну взаємодію команди та досягнення його цілей. Менеджери активно працюють з інформацією, аналізують ризики та використовують різні методи для запобігання комунікативному хаосу. Використання інноваційних технологій сприяє підвищенню ефективності комунікації, проте необхідно враховувати питання інформаційної безпеки. Дослідження комунікаційних технологій у проєктному менеджменті є актуальним не лише у сфері управління й ІТ, а й у контексті духовно-ціннісної трансформації суспільства.

Література:

1. Блага Н. В. Управління проектами : навч. посібник. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2021. 152 с.
2. Заржевська Н. І. Комунікаційні технології: лекції. Черкаси: Брама-Україна, 2010. 224 с.
3. Фесенко Т. Г. Управління проектами: теорія та практика виконання проектних дій: навч. посібник. Харк. нац. акад. міськ. госп-ва. Харків : ХНАМГ, 2012. 181 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-491-0-71>

ЕВОЛЮЦІЯ РИТМУ КІНОМОНТАЖУ: ВІД КЛАСИЧНОГО ГОЛЛІВУДУ ДО ЦИФРОВОЇ ЕРИ

Рувинов Л. Р.

*студент I курсу магістратури
Міжнародний гуманітарний університет
м. Одеса, Україна*

Ритм кіномонтажу є одним із ключових елементів кінематографа, який формує темп розповіді, створює емоційну напругу й впливає на сприйняття фільму глядачем. Він відображає не лише технічний розвиток свого часу, а й актуальні естетичні тенденції, культурний контекст та очікування аудиторії. Від класичного Голлівуду 1920–1950-х років до епохи цифрових технологій ХХІ століття ритм монтажу істотно змінювався, еволюціонуючи від уповільненої й гармонійної манери до більш динамічного та фрагментованого стилю.

У період класичного Голлівуду монтаж характеризувався використанням так званого «невидимого» стилю, який забезпечував логічну послідовність та безперервність оповіді. Режисери, такі як Орсон Веллс, Девід Ворк Гріффіт та Вільям Вайлер, дотримувалися середньої тривалості кадру (ASL), що складала приблизно 10 секунд. Це сприяло формуванню плавного та розміреного ритму кінооповіді. Як приклад можна навести фільм «Громадянин Кейн» (1941), де Веллс використовував довгі плани, що акцентували увагу на деталях сюжету та майстерності акторської гри, дозволяючи глядачеві глибше інтегруватися в наратив. Такий підхід детально аналізується у роботі Карен Пірсон «Cutting Rhythms: Shaping the Film Edit,» де описуються особливості монтажу цього періоду [1, с. 156]. Розвиток даного стилю значною мірою обумовлювався технічними